

СКЖПЕРНИКЪТЪ И НОСАЧЪТЪ

(Арабска приказка)

Въ Кайро имало единъ търговецъ, голѣмъ скжперникъ, който правѣлъ всичко възможно, слугитѣ и носачитѣ да му работятъ почти безъ пари. Единъ день той обещахъ 6 пари на единъ носачъ, за да занесе до въ кѣщи единъ кошъ, пълненъ съ прѣстени гърнета. По пътя той казалъ на носача: „Слушай, ти си още младъ, а азъ съмъ вече старъ, ти можешъ още много пари да спечелишъ, 6 пари сж много, да ти дамъ 5 пари!“ „Добре“, отговорилъ носачътъ. Докато стигнали до кѣщата на търговеца, той успѣлъ да го склони да му плати само една пара. Като се качвали по стълбата, той добавилъ: „Ако ми отстѣпишъ и последната пара, ще ти дамъ три съвета, отъ които ще имашъ голѣма полза.“ „Нека бжде

тъй“, въздъхналъ бедниятъ носачъ. И тъй, скжперникътъ започналъ: „Ако ти кажатъ, че е по-добре да си гладенъ, отколкото ситъ, не вѣрвай! И ако ти кажатъ, че е по-добре да си беденъ, отколкото богатъ, пакъ не вѣрвай! И, най-после, ако ти кажатъ, че е по-добре да вървишъ пешъ, отколкото на конь, сжщо не вѣрвай!“ Тогава бедниятъ носачъ тѣжно започналъ: „Господарю, това ли бѣха твоитѣ добри съвети? Че това азъ го знамъ отдавна, но не искахъ да те прекжсвамъ. Сега изслушай и моя съветъ — той за тебе ще е новъ: Ако ти кажатъ, че едно единствено гърне въ този кошъ е здраво, не вѣрвай!“ и хвърлилъ коша съ гърнетата надолу по стълбитѣ.

Иванчо на училище

Учительтъ: „На масата има три сливи; сестра ти изяжда едната. Колко оставатъ?“

Иванчо: „Колко сестри ли?“

Учительтъ: „Внимавай по-добре, Иванчо! Колко сливи ще останатъ, ако сестра ти изяде едната отъ тритѣ?“

Иванчо: „Че сега, презъ зимата, нѣма сливи!“

Учительтъ: „Да кажемъ, че има!“

Иванчо: „Ама какви, сушени ли?“

Учительтъ: „Нека сж сушени.“

Иванчо: „Или компотъ?“

Учительтъ: „Добре-е-е. Значи сестра ти изяжда едната слива и си отива. Колко ще останатъ?“

Иванчо: „Сестра ми нѣма да си отиде докато не изяде и тритѣ.“

Учительтъ: „Иванчо, внимавай какво ти говоря!“

Иванчо: „Вие тогава не познавате сестра ми, господинъ учителю.“

Учительтъ: „Да кажемъ, баща ти ще ѝ забрани да изяде повече отъ една.“

Иванчо: „Охо, тогава не познавате и баща ми. Той нищо не ѝ забранява.“

Учительтъ: „Внимавай сега, Иванчо! На масата има три сливи. Сестра ти изяжда една отъ тѣхъ. Колко ще останатъ?“

Иванчо: „Нито една!“

Учительтъ: „Защо?“

Иванчо: „Зашото другитѣ ще изямятъ азъ.“

птичкитѣ . . . Затракали весело щъркелитѣ съ дългитѣ си клюнове и си рекли:

— Гледайте, гледайте, колко много се радва Мартеничка, хайде да зарадваме и другитѣ деца. Разничили парцалчетата и литнали изъ широкия Божи свѣтъ. Де срещнали послушно детенце, спускали му шарени кончѣта.

— Какво е това, мили щъркелчета? — питали очудени децата.

— Мартенички, мартенички, бѣли като вась и червени, като бузкитѣ ви . . .

Отъ тогава всѣка година децата чакатъ съ нетърпение щъркелитѣ, а тѣ, за да зарадватъ послушнитѣ дечица, спускатъ имъ всичкитѣ бѣли и червени конци, а си виятъ гнѣздата отъ суха шума и слама.

Стою и Райка

Гатанка. Майка пусталѣе, дете дебелѣе. Що е то?